

Et Par Ord om Island,

af Overkrigskommissær C. L. Madsen.

Island synes i den senere Tid at tiltrække sig megen Opmærksomhed, især i England. Ifølge *Times* er der saaledes for kort Tid siden i det indflydelsesrige Selskab „Society of Arts“, under Præsidium af den fra sine Polarfarer bekendte Dr. *John Rae*, afholdt et Møde, i hvilket *C. W. Lock*, Forfatteren til „the Home of the Eddas“, holdt et Foredrag over Island og dets Hjælpkilder, som blev oplyst ved en Samling af omhyggelig udførte Illustrationer og Prøver af islandske Frembringelser. Forf. begyndte med at bekæmpe de herskende, fejlagtige Forestillinger om „den lille Ø i de arktiske Regioner, indhyllet i Mørke i den største Del af Aaret og dækket med Is undtagen paa de Steder, hvor Vulkaner som Hekla give nogen Varme, saa at der kan frembringes islandsk Mos og Rensdyr“. Øen er for det første ikke lille, da den er meget større end baade Ireland og Sejløn, dernæst ligger den syd og ikke nord for Polarkredsen og endelig komme hverken Rensdyr eller den i Handelen gængse „islandske Mos“ fra Island. Efter at have dvælet ved Islands Historie og Sprog fortsætter Lock med at minde om, at Handelen paa Island, som i tidligere Tider udelukkende var i Hænderne paa Engelskmænd, nu var opgivet af disse til Fordel for Danskere, Tyskere og Franskmand. Indtil ind i det 13de Aarhundrede blev der i Følge islandske Beretninger ført en levende Handel mellem Island og England, denne Handel begunstigedes paa alle Maader af den engelske Regering, den var meget fordelagtig og Islænderne vilde være glade ved atter at se de engelske Handelsfartøjer ved deres ensomme Ø. Spørgsmaalet er, hvad kan der gøres ud af denne Plads. Af islandske Produkter vilde han først nævne de muntre Ponier, der ere meget søgte i de engelske Jærnværker, dernæst de islandske Faar, hvis Kjød var fortrinligt, medens Ulden kunde forbedres. Fremdeles var der Skind, især Ræveskind, Ederdun m. v. og endelig maatte nævnes Torskefiskeriet, den vigtigste Næringsvej langs Kysterne. Island udførte omtrent 10,000 Tønder af den fine Levertran (?); men de Fiskerester, som blive tilovers fra denne Fabrikation og som nu henligge unyttede paa Strandbredden og forpuste Luften, kunde med stor Lethed omdannes til et højest værdifuldt Gødningsæmne. Forf. omtalte dernæst den højest ufornuftige Maade, hvorpaa Laxefiskeriet drives og hvorved denne Indtægtskilde næsten er bleven ødelagt; han mener, at Islænderne vilde staa sig langt bedre ved

ligesom det sker i Norge at udleje deres Vandløb til engelske Sportsmen og Fiskere, i Steden for til Fiskehandlere, der ødelægge Ynglen. Forf. sluttede med at omtale Svovlproduktionen og fremviste til sidst under Forsamlingens livlige Deltagelse et Par islandske Strømper, hvis Lige ikke kan faas i London, men som sikkert dér vilde have taget en høj Pris i en Vinter som den sidste.

I en anden Artikel i samme Blad fremhæver Geologen *Rodwell* Nyttens og Ønskeligheden af, at Island sættes i telegrafisk Forbindelse med Evropa og Amerika. *Rodwell* gjæstede Island forrige Sommer og traf i Reykjavik sammen med den amerikanske Professor *Fiske*; begge interessere sig levende for den meteorologiske Telegrafforbindelse, og *Rodwell* udkaster i den nævnte Artikel et tiltalende Prospekt af den kommercielle Udvikling for Øen selv, som Islands telegrafiske Forbindelse med Omverdenen formentlig vilde give Stødet til. *Rodwell* foreslaar, at Telegrafens skulde bringes i Stand som et Fællesforetagende for England, Amerika, Frankrig, Holland og Belgien samt de skandinaviske Kongeriger, d. v. s. af de Lande, som ere stærkest interesserede i Skibsfarten over det atlantiske Hav. — Nærværende Tidsskrifts Læsere ville uden Tvivl være bekendte med, at denne Tanke for kort siden og inden hin Udtalelse er bleven videnskabelig udviklet i et af Direktøren for vort meteorologiske Institut, Kaptajn *Hoffmeyer* udgivet Skrift, i hvilket det paa en slaaende Maade er godtgjort, at man ved Hjælp af en telegrafisk Forbindelse med de projekterede eller allerede virksomme meteorologiske Stationer paa Færøerne, Island, Grønland samt Azorerne vil kunne give hele Vejrtjenesten for det vestlige Evropa en hidtil uopnaaet Sikkerhed til største Nytte og Vejledning for den atlantiske Skibsfart. — Det vil ogsaa være bekendt, at man her hjemme i over 20 Aar har arbejdet paa at bringe „den nordatlantiske Telegraf“ til Udførelse. Dette er hidtil ikke lykkedes, men paa det af *Hoffmeyer* foreslaaede meteorologiske Grundlag synes den længe og omhyggelig forberedte Plan at vinde Fremgang og Tilhængere, og den Tid er da forhaabentlig ikke fjærn, da Oprettelsen af et nyt, betydningsfuldt Led i Forbindelsen mellem Evropa og Amerika vil blive fuldført ad den gamle, halvt forglemte, men endnu stedse naturligste Vej. Som et dansk Foretagende vil den nordatlantiske Telegraf, i det den fuldfører sin Opgave for Samkvæmmet mellem to Verdensdele, ogsaa opfylde den at styrke de

Baand, der knytte Danmark til dets fjærne, nordlige Blande, efter tusende Aars Forløb at lade dem gjenoptage den historiske Tradition, og stærkere end nogen Sinde før

at fremtræde som skjærmende Vogtere af de Interesser, der tumle sig paa det stærkest befærdede Hav i Verden.

Japan paa Fiskeriudstillingen i Berlin,

af A. Føddersen.

Japan har paa den internationale Fiskeriudstilling i Berlin atter overrasket ved den Ihærdighed og Kraft, der aabenbarer sig i dets Forsøg paa at træde ind i Rækken af de civiliserede Folkefærd. Man vidste jo nok, at det i flere andre Retninger gjør sig Umage for at evropæisere sig; men at det ogsaa i videnskabelig Henseende kommer med og at selv dets Fiskerier gaa ind under den ny Kulturstrømning har overrasket os og vist, at der er en dyb og kraftig Drift til Udvikling i dette Folk. Allerede i Wien, Philadelphia og Paris fik Japan et Ry som dygtig Udstiller; dets Deltagelse i dette Aars internationale Fiskeriudstilling har bragt det frem i første Række. Vi ere her Vidne til et kulturhistorisk Fænomen af stor Interesse, og skjønt man kan sige, at den etnografiske og zoologiske Side var den overvejende i den japanesiske Afdeling, var der dog meget, som peger videre frem. Det vil sikkert ikke vare længe, før Japans Fiskerier ogsaa møde som producerende til det evropæiske Marked.

Der var kun to Udstillere fra Japan, men deres Kollektivsamlinger vare da ogsaa til Gjengjæld særdeles interessante og kompetente; thi den ene var det kejserlige Ministerium for det Indre og den anden det kejserlige Departement for Kolonisation, der kun udstillede fra Jeso. Man ser, at ogsaa Japan har sin Administration i Orden. Som Kommissær mødte Professor *S. Matsubara* fra Universitetet i *Tokio*, der tillige var Indenrigsministeriets Konsulent. Det var en meget net, ung, lille Mand, beskeden og venlig i Færd og evropæisk paaklædt. Det er virkelig mærkeligt, at medens han, som for første Gang var uden for Japan, forstaar og taler tysk, kunde af Nordamerikas 6 Udsendinger ikke en eneste udtrykke sig flydende paa dette Sprog, og flere af dem kunde kun engelsk.

Til Hjælp ved Opstillingen af de henved 800 Udstillingsnummere har Matsubara haft det Held i Berlin at finde en dygtig Hjælper, nemlig Dr. *F. Hilgendorf*, som er nøje kjendt med de japanesiske Forhold; ved disse Mænds forenede Kræfter havde Japans Afdeling faaet sit ejendommelige Udtryk. Med Rette havde man udstyret og

smykket Vægge og Vinduer saaledes, at alle Sagerne, saa vidt mulig, saas i Hjemlandets Belysning og Omgivelser. Man havde nemlig i dette Øjemed dækket Salens Vinduer med fem store, fantastiske Figurmalerier paa transparent Papir. I det midterste Vindue saa man den yndige Kuvannon, Vandenes guddommelige Herskerinde, ridende paa en kæmpestor Karpe, drage gennem sit Rige, medens paa hendes ene Side en vældig Drage snoede sig op i Skyerne og paa den anden en med Pigge og Finner stærkt udstyret Delfin ilede af Sted. I et andet Billede saa man den tusendaarige Urasjima Taro sidde paa Ryggen af en sølvhaaret Skildpadde og i Færd med at tiltræde en af sine navnkundige Rejser for at granske Havbundens Vidundere o. s. fr. Ved Hjælp af disse Billeder havde man tildækket de for japanesiske Forhold fremmede Vinduer og frembragt den stemningsfulde Belysning, som er ejendommelig for Japans Papirsrunder. Tre større Billeder paa Salens Bagvæg forestillede en fornem Dames Sejlstur med sine musicerende Tjenerinder, en Markedsplads og nogle med Fiskefangst sysselsatte Piger, og de bidroge yderligere til at sætte Tilskueren i Stemning og at lade ham bruge en anden Maalestok for Opfattelsen af den japanesiske end af de andre Afdelinger paa Udstillingen. Endelig var Salen udstyret med nogle iøjnefaldende Forhæng, hvorpaa var udsyret Kiku-Stjærnen, d. v. s. Blomsten af *Chrysanthemum indicum* og Mikado-Familiens Vaabenmærke, samt den røde, opgaaende Sol, som er det japanesiske Vaabentegn. Paa den ene Endevæg hang et stort, nyt Kaart over det japanesiske Rige. Det er udarbejdet med saa megen Omhu og Dygtighed af Kaarttegneren Mivamoto, at man uagtet dets japanesiske Tegnskrift troede at have et evropæisk Arbejde for sig. Det nyeste og bedste evropæiske Kaart over Japan, som netop hang paa den modsatte Væg, kunde hverken i Indhold eller Udførelse maale sig med det fra Japan kommende. Imellem de japanesiske Kaartarbejder var der tillige smukke Søkaart og endog et Kaart over Fiskenes geografiske Udbredelse i Landet.